

Γεωργία Βεληβασάκη

Νέα φωνή και παρουσία στο χώρο, αλλά νέα και... στην πόλη. Ακολουθώντας άφοβα το όνειρό της, κατάφερε να δαμάσει το άγνωστο και να κάνει πραγματικότητα αυτό που πάντα ήθελε: να τραγουδά, «Στου Νότου τις φωτιές».

“Ακολουθώ τα όνειρά μου”

ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΕΛΗΒΑΣΑΚΗ

Με την ελκυστική της κερδίει και «αφουζιζ» αμέσως τον συνωμιλητή της. Οι λέξεις που υποστηρίζει, όπως ότι «είναι ιερουλίνα να παίρνεις χρήματα για να κάνει αυτό που αγαπάς» ίσως στην εποχή μας - να προκαλούν... Πώς αποφάσισε να γίνει τραγουδίστρια; «Δεν το αποφάσισα, δεν το είχα σκεφτεί από πριν. Απλά τραγουδούσα. Ήθελε από μόνο του...» λέει. Γνώρισε το τραγούδι μέσα από τις γιορτές και τα γλέντια με τα οποία μεγάλωσε στο Ηράκλειο της Κρήτης. Λίγο πριν δύοσε για δεύτερη φορά παιελληνικές εξετάσεις, της έγινε η πρόταση να δουλέψει σε πιάνο - μπαρ. Το θεώρησε «παχιόδι» και έρκλησε. Δύο χρόνια μετά, βρέθηκε στην Αθήνα... «Στην απόφαση μου έπαιξε μεγάλο και αποφασιστικό

ρόλο ο Μαρinos Καρβέλας, που μου έχει σταθεί πολύτιμος βοηθός μέχρι σήμερα. Εκείνος μου είπε: «Αν θέλεις να ασχοληθείς σοβαρά με το τραγούδι, ανέβα στην Αθήνα». Μέχρι τότε γιατί δεν το είχες αποφασίσει; «Θεωρούσα ιερουλίνα, κάτι που αγαπάς πάρα πολύ να το κάνεις για το λεπτό!». Όταν βρέθηκες για πρώτη φορά στην Αθήνα, άγνωστη μεταξύ αγνώστων, τι σε τράμαξε πιο πολύ; «Στην αρχή ήμουν πολύ επιφυλακτική. Φοβόμουν μήπως τελικά δεν καταφέρω να κάνω αυτό που πραγματικά ήθελα. Στην αυσία, δηλαδή, φοβόμουν τον ίδιο μου τον εαυτό. Όμως, τελικά, τα πράγματα κύλησαν ομαλά. Ξεκίνησα να τραγουδώ σε μικρά μαγαζιά, σε ρεμπιτεδάκια. Θέλω, όμως, να σταθώ στη συνεργασία μου πέρυσι το χειμώνα με τον Θεοδωρή Πολυκανδριώτη, το κα-

λοκάρι με τον Παντελή Θαλασσινό και, βέβαια, φέτος το χειμώνα την παρουσία μου στο «Χάρμα», ο' ένα πρόγραμμα που επιμελήθηκε η Λίνα Νικολακοπούλου με τον Μανώλη Μπταιά, τη Σωτηρία Λεονάρδου, τη Λένα Αλκαίου και τους «Παιδες εν τάξει!». Πιστεύεις ότι ο κόσμος επιστρέφει σε ατμοσφαιρικούς χώρους όπως είναι το «Χάρμα»; «Ναι, γιατί ότι γίνεται μια μεγάλη στροφή σε όλα τα επίπεδα και όχι μόνο στο καλλιτεχνικό. Μια στροφή στο «καλό». Δηλαδή, πίσω στο ρεμπέτικο, το παλιό λαϊκό, που είναι αναγκαίο για να πάμε ένα βήμα μπροστά. Από αυτή, λοιπόν, την τσέπη είμα σίγουρη ότι θα γεννηθεί κάτι καλό. Οι κρητικές ρίζες σου πώς επηρέασαν τις επιλογές σου στο τραγούδι; «Είναι φυσικό, αφού μεγάλωσα με κρητική μουσική, να την αγαπάω. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ό-

τι έπρεπε απαραίτητα να την ακολουθήσω και επαγγελματικά. Στο τραγούδι, αυτό που με ενδιαφέρει πάνω απ' όλα είναι να πω κάτι που να έχει νόημα, οι στίχοι να έχουν ουσία». Πιστεύεις ότι ο στίχος παίζει τον πρώτο ρόλο στο τραγούδι; «Πιστεύω ότι μουσική και στίχος είναι εξίσου σημαντικό και θα πρέπει να συμβαδίζουν. Παίζει ρόλο το τι λες, αλλά και πώς το εκφράζεις». Το τραγούδι είναι, αναμφίβολα, μέσο έκφρασης. Τα σουξέ; Εμπνεριστήν την ίδια ανάγκη; «Τα σουξέ είναι... η άλλη όψη. Όμως, νομίζω ότι όλα τα είδη καλής υπάρχουν. Γιατί το τι μας ορέσεται στη μουσική είναι τελείως υποκειμενικό και άρα για κάθε τύπο ανθρώπου χρειάζεται να υπάρχει η ανάλογη έκφρασή του. Επομένως τα μοντέρνα καλώς υπάρχουν γι' αυτούς που το χρειάζονται».

Το γεγονός ότι ο καλλιτέχνης σήμερα γίνεται πολύ εύκολα διάσημος από τη μια μέρα στην άλλη του κάνει καλό; «Του κάνει καλό, γιατί έτσι βλέπει πιο γρήγορα ότι δεν έχουν σημασία όλα αυτά, αλλά το τι έρχεται να διασώσει». Και αν δεν το βλέπει; «Θα το δουν!». Τι δεν θα έκανες ποτέ; «Δεν ξέρω. Το θεωρώ πολύ απόλυτο το "ποτέ". Τελευταία αρχίζω να συνειδητοποιώ ότι το να είσαι απόλυτος είναι η μεγαλύτερη απάτη. Όλα αλλάζουν. Το βλέπω στον ίδιο μου τον εαυτό». Τι έχει αλλάξει πολύ, σε σημείο κάτι που νομίζεις «μαύρο» να συνειδητοποιήσεις ότι είναι «άσπρο»; «Είχα την τάση να το βλέπω όλα μαύρα! Όμως, τελευταία συνειδητοποιώ ότι πίσω από όλα τα

μαύρα υπάρχει κάτι άσπρο. Συγκεκριμένα, στους ανθρώπους; προσπάθη να βλέπω πίσω από το προσωπείο που τυχόν φορούν και να ανακαλύπτω το καλό στοιχείο. Γιατί όλοι έχουμε και το καλό». Ακολουθήσες το όνειρό σου και σου βγήκε σε καλό. Θα το συμβουλευόταν και σε άλλους; «Το μεγάλο βήμα πιστεύω ότι είναι να συνειδητοποιήσει κανείς το όνειρό του. Να ανακαλύψει αυτό που πραγματικά θέλει. Όταν ανέβηκα στην Αθήνα δεν ήξερα τι θα μου φέρει η επόμενη μέρα. Πρέπει ο άνθρωπος να είναι αισιόδοξος και να αφήνεται σε αυτό που θα του φέρει η στιγμή, ελπίζοντας ότι αυτό που θα του φέρει θα είναι και αυτό που θα τον ικανοποιεί. Άπες και βρες τι σε ικανοποιεί ακολούθησέ το...» ■

